

nefter, af hvad Navn nævnes kan, ikke alene saadanne, hvortil Udnavnelsen sker umiddelbart af Kongen, men ogsaa naar den sker af Andre paa Kongens Vegne, ogsaa til ringere Bestillinger, hvad enten de besettes af Kongen eller andre Autoriteter. Under Forhandlingen herom forespurgte et Medlem heraf Thinget, det daværende Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds, nuværende Højskolelærer Thurah, om der ikke for Diebliffet i mange Embeder og Bestillinger fandtes Mænd, som burde have havt Indfødsret, men dog vare bleve udnævnte til disse Embeder uden at have den, og om Regjeringen ikke havde besat saadanne Embeder og Bestillinger tværtimod Lovens udtrykkelige Bydende. Dertil svarede den daværende Ordfører, som ikke længere har Sæde i Thinget, men er den nuværende Kriminalretsassessor C. B. Nyholm, at der havde udviklet sig en Praxis, og med Hensyn til forskellige Grupper af den Slags Tjenester havde der ved Sædvanens Magt dannet sig Undtagelser — vistnok af tvivlsom Rigtighed — fra de gjældende Love. Denne Udtalelse findes i Tidenden fra det nævnte Aar, 1866—67 Sp. 5,846. I Anledning heraf stillede det Medlem, som havde rettet denne Forespørgsel til Ordføreren, da Sagen atter kom under Forhandling her i Folkethinget den 1ste Mai, et Endringsforslag til Indfødsretslovsforslaget, et Forslag til en ny § 2, som det maaste maa være mig tilladt at oplæse. Det lyder saaledes: „Indenrigsministeren har forinden Rigsdagens næste ordentlige Samling at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at det paalægges de Ublændinge, som maatte være ansatte i Embeder og Bestillinger her i Riget, at indgive Ansøgning om at erholde Indfødsret.“ Dette Endringsforslag blev imidlertid taget tilbage; vel havde Udvalget ikke Noget at indvende imod dets Indhold, som det i Grunden fandt rigtigt, men man mente, at der kunde være En eller Anden, hvor usandsynligt det end kunde forekomme, der vilde vægre sig ved at indgive Ansøgning om Indfødsret, og hvis han ikke gjorde det, maatte han fjernes fra sit Embede. Desuden fandt man ogsaa, at dette kun stod i Løse Forbindelse med Lovforslaget, der kun angik enkelte Personer. Da der imidlertid senere er forekommet flere saadanne Tilfælde, som jeg har nævnet, og da den ene af de to Personer, hvorom her er Tale, er udnævnt efter denne Tid, forekommer det mig, at det vil være rigtigt at fremdrage Spørgsmaalet paany, og jeg finder, at der er saameget mere Grund dertil, som Spørgsmaalet ikke alene har den theoretiske Betydning, som det jo altid har at fremdrage formentlige Misligheder fra tidligere Tid, men det ogsaa ligesom har praktisk Betydning med Hensyn til Fremtiden. Det gjælder i Særdeleshed om Krigsmagten. Jeg veed ikke, hvorledes det forholder sig i andre Lande, om ogsaa der Ublændinge kunne udskrives som Bærnepligtige, men her er dette ikke alene Tilfæl-

det, men det har endog saa været temmelig almindeligt, at Musikpersonalet ved de militære Afdelinger er blevet rekruteret med Nordtydskere, i Særdeleshed Hannoveranere. I sidste Krig har jeg selv erfaret, i hvor høi Grad dette var Tilfældet. Jeg har hørt en Eskadronschef, som ved foran sin Afdeling, en udelukkende dansk Afdeling, tale Tydsk med de Trompetere, der rede foran, fordi de ikke forstode Dansk, og jeg har været i Kvarter — det var paa Tilbagetoget fra Dannevirke — i en aldeles dansk Egn i det nordlige Sønderjylland, hvor der var saamange Tydskere ved vore danske Afdelinger foruden egentlige Holfstener, at Samtalen førtes paa Tydsk. Naar vi nu tilmed under vore Krige have stor Banskfeligghed ved at holde Krigsoperationerne hemmelige, saa ligger det nær at spørge, om man for Fremtiden skal vedblive at se saa stærkt igjennem Fingre med, at der til saadanne Tjenester tages Tydskere, af hvilke man ikke kan forlange, at de skulle kæmpe for Danmark saaledes, som vi kæmpe for Fædrelandet. Jeg tror derfor, at det vilde være ønskeligt, om der kunde ske Noget for, at man igjen kunde komme ind paa den tidligere Vej, som fra først af sikkert har været den lovlige, og hvorfra man ligesom Skridt for Skridt synes at have fjernet sig. Jeg veed ikke, hvorvidt det skulde være lykkedes mig ved de Bemærkninger, jeg har gjort, at gjenopvække Noget af de Tvivl hos den meget ærede Indenrigsminister, som Krigsministeriets Skrivelse synes fuldstændig at have dæmpet, men hvis jeg skulde have været saa heldig, vil jeg tillade mig at henstille, om ikke vor Lovgivning i den antydede Retning trænger til et Gjenemsyn, dels med Hensyn til Krigsmagten, hvor jeg tror, at man bør være streng, og dels ogsaa med Hensyn til andre Embeder og Bestillinger, hvor man muligvis kunde være mildere. Om et Aar og nogle Dage vil Indfødsretsloven kunne høitideligholde sit 100-aarige Jubilæum. Jeg tror ikke, at det vil blive holdt med den overordentlige Begejstring, som da Indfødsretten blev meddelt, men jeg synes dog, at det var et smukt Diebliff til at underkaste den nævnte Lov et Gjenemsyn. Jeg skal derfor afvente, hvad den ærede Indenrigsminister vil bemærke til mine Udtalelser, og i Særdeleshed, om virkelig det, der er sket adskillige Gange, kan siges at være i fuld Overensstemmelse med den gjældende Indfødsretslov og den Plakat af 15de Februar 1776, som nærmere fortolker denne.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Da det ærede Udvalg ikke har gjort nogen Indvending med Hensyn til de i Lovforslaget nævnte Mænd, for hvilke Indfødsret er foreslaaet, skal jeg om dette Punkt ikke udtale mig videre. Hvad den anden Side af Sagen angaar, som er fremdragen af den ærede Ordfører, da kan det kun være af Interesse, at Spørgsmaalet er reist, og jeg skal for mit Vedkommende tage alt fornødent Hensyn